

ДУХОВИТИ ПОЌКИ

кој ќе си умре на есен, за нејо нема зима

Му рече некој на авва Макариј:

„Знам дека многу лошо зборуваат за тебе. Зошто не им одговориш?”

„Да знаат тие што јас мислам за нив, би зборувале уште полошо.”

Еден посетител го прашал гостоприемникот:

„Каде можам да го најдам авва Статиј?”

„Моментално е во свињарникот, ќе го препознаете по капчето.”

Авва Макариј и авва Висарион разговарале за еден монах:

„Никогаш не сум го чул да зборува за некого”, рекол едниот.

„Да не е така можеби затоа што зборува само за себе?”

Некој монах, желен за разговор, се задржал премногу долго зборувајќи со авва Памво.

„Ми се чини дека за Старец како што си ти палмите пред твојата ќелија се премногу ниски”, му рекол заминувајќи си.

„Не се секирај, брате, сигурно доста ќе пораснат додека ти повторно дојдеш.”

Дошол еднаш во пустината кај Старецот еден успешен политичар, сакајќи да се посветува со него затоа што имал дар да прорекува. Старецот го погледнал и му рекол:

„Не мора ништо да ми даваш за она што ќе ти го кажам за твојата иднина. Но ќе мораш да направиш барем една црква во нашиот манастир, ако сакаш никој да не дознае за твоето минато...”

Истиот Старец му прорекол на некого:

„Следните пет години ќе имаш тежок живот.”

„А потоа?”, запрашал верникот љубопитно.

„После ќе се навикнеш.”

Патувајќи за Смирна, авва Калист наеднаш

забележал дека го изгубил патот. Штом наишол некој намерник, Старецот го запрашал:

„Прости, брате, можеш ли да ми го покажеш патот за Смирна?”

„Тоа го знаат сите магариња”, му одговорил овој со потсмев.

„Та затоа и те прашувам”, рекол Старецот.

Се собрало едно паганско племе во пустината за на својот поглавар да му приреди погребен обред.

Во тој момент налетал авва Мојсеј, и застанал да види што се случува. На еден издигнат одар лежело мртвото тело на поглаварот, прекрасно облечено.

„Која вера беше вашиот поглавар?”, прашал Старецот.

„Атеист”.

„Тажно! Да се облечеш толку свечено, а да не знаеш каде одиш...”

Во една друга прилика некој безбожник му се потсмевал на некој пустиник:

„Каков е тој ваш Бог, што дозволил да биде убиен?”

„Мали се боговите што немаат свој Велики петок”, одговорил Старецот.

Кога двајца пустиножители пристигнале во една оаза, едниот забележал:

„Колку убави цветови има на ова стебло!”

„Не се цветови, туку плодови од црна слива”, го поправил другиот.

„А зошто јас ги гледам бели, а не црни?”

„Зашто се уште зелени.”

Некој Старец одејќи низ пустината паднал во некаква дупка. Кога го пронашле браќата мислеле дека е мртов и му го изложиле телото во црквата. Но по извесно време Старецот си дошол на себе и станал. Монасите вџашено го гледале и не им се верувало.

„Ние мислевме дека си умрен, Старче!”

„Јас знаев дека не сум мртов.”

„Како, кога не покажуваше знаци на живот?”

„Бев гладен и ми смрзнаа нозете.”

„И?”, љубопитно прашале браќата.

„И си помислив: ако сум мртов, или сум во рајот или во пеколот. Да сум во рајот не би бил гладен, а да сум во пеколот не би ми студело на нозете.”

Некој монах бил повикан на суд под обвинение дека со вила убил куче. Судијата, инаку љубител на животни, остро го прекорил:

„Токму ти, брате, којшто би требало да си сушта благост! Не можеше ли барем да го удриш со дрвената рачка, а не со металните шилци?”

„Ќе направев така”, рекол монахот, „ако песот ме гризнеше со опашката, а не со забите!”

Авва Макариј имал верен пес. Еднаш му се пожалил еден селанец:

„Авво, твоето куче ми изеде една кокошка!”

„Добро што ми кажа, вечерва нема да добие ништо...”

Некој пустински разбојник се разболел и решил да умре пред вратата на манастирот, мислејќи дека така ќе биде поблиску до Бога и дека Бог ќе му ги прости гревовите. Вратарот го запрашал:

„Како можеш да бидеш толку сигурен дека Бог ќе ти прости?”

„Не знам, но тоа Му е работа.”

На крајот од Скитската пустина имало еден манастир покрај којшто поминувале каравани. Едно утро пред манастирската порта монасите пронашле една малечка кошница со мало црномуресто новороденче, што веројатно го оставиле некои Етиопјани. Го зеле детето и се погрижиле за него. По некое време, еден од нив забележал:

„Браќа, некој од нас сега брзо треба да научи етиопски.”

„Зошто?”, со чудење го прашале браќата.

„Затоа што детето уште малку ќе наполни една година, и ќе почне да зборува, а никој од нас не го знае неговиот јазик...”

